

РЕШЕНИЕ

№ 40253

гр. София, 02.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **9784** по описа за **2025** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) срещу Решение № 2801/23.07.2025г., постановено по НАХД № 17804/2024г. по описа на Софийски районен съд (СРС), 1-ви състав, с което е отменен електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН]/01.10.2021г. издаден от АПИ, с който на ВАК 02 ООД, със законен представител А. К. на основание чл. 187а, ал.2, т.3 във вр. с чл.179, ал.3б от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложена имуществена санкция в размер на 2500,00 лева за нарушение по чл.102, ал.2 от ЗДвП.

С жалбата се твърди, че решението е неправилно и противоречащо на закона и се иска неговата отмяна. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, чрез процесуален представител поддържа жалбата и прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от ответника.

Ответникът – ВАК 02 ООД чрез упълномощен представител оспорва жалбата, поддържа отговора на жалбата и претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че жалбата следва да бъде отхвърлена, а решението потвърдено.

Предмет на касационно оспорване е Решение № 2801/23.07.2025г. постановено по НАХД № 17804/2024г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211,

ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН.

СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 01.10.2021г. в 15:40 часа пътно превозно средство – товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима маса 7490, брой оси 2, екологична категория Евро 0, без ремарке, в [община], се движил по път А-6, при пътния участък на км. 50+427, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата /ЗП/. Нарушението е установено с устройство № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от ЗП.

На юридическото лице - собственик е съставен процесният електронен фиш, с който на основание чл.187а, ал.2, т.3 във вр. с чл.179, ал.3б от ЗДвП е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2500. 00 лв. за нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП. При така установените факти СРС е отменил оспорения ЕФ след като е приел, че е нарушен редът за санкциониране на нарушителя, респ. допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила. Счел е, че съкратена процедура е предвидена единствено в разпоредбата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП, която предвижда издаването на електронен фиш само при извършено нарушение по чл.179, ал.3 от ЗДвП, установено и заснето от електронната система по чл.167а, ал.3 от ЗДвП, но не и за такова по чл. 179, ал.3б от ЗДвП.

Фактическата обстановка е установена правилно въз основа на събраните по делото доказателства.Фактите са анализирани, но настоящият съд не споделя изведените правни изводи.

Не са основателни доводите, че неправилно в случая отговорността е ангажирана чрез използване на облекчения ред по чл.189ж, ал.1 от ЗДвП във вр.чл.179, ал.3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш вместо административнонаказателното производство да се образува със съставяне на АУАН. Действително съгласно разпоредбата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП /ред. ДВ, бр.105 от 2018г., в сила от 1.01.2019г./ издаването на електронен фиш е предвидено само в случаите на нарушения по чл.179, ал.3 от ЗДвП, но не и при нарушения по чл.179, ал.3б от ЗДвП, какъвто е процесният случай. От друга страна с разпоредбата на чл.189ж, ал.7 от ЗДвП и разпоредбата на чл.167а, ал.4 от ЗДвП изрично се визират електронните фишове за нарушения на чл.179, ал.3 - ал.3б от ЗДвП. По аргумент от чл.189ж, ал.7 от ЗДвП и чл.167а, ал.4 от ЗДвП и предвид разпоредбите на чл.187а, ал.4 и ал.5 от ЗДвП се налага извод за допуснат законодателен пропуск в чл.189ж, ал.1 от ЗДвП /относима редакция/, който се преодолява с посочените разпоредби. Аргумент в тази насока е и изменението на разпоредбата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП /ДВ бр.13 от 2024г., в сила от 13.02.2024/, с което пропускът е отстранен като изрично е посочено, че при нарушение по чл.179, ал.3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл.167а, ал.3, може да се издава електронен фиш.

Принципът на пропорционалността е част от общите принципи на съюзното право на ЕС, които

държавите-членки трябва да спазват. Санкцията следва да бъде съответна на тежестта на нарушението. Съдът на Европейския съюз многократно е застъпвал позиция, според която административните или репресивните мерки не трябва да превишават това, което е необходимо за преследваните цели, като санкцията не трябва да е несъразмерна на тежестта на нарушението. За да се прецени дали определена санкция е в съответствие с принципа на пропорционалност, следва в частност да се вземат предвид вида и тежестта на нарушението, което се наказва с тази санкция, както и начина за определянето на нейния размер и това е задължение на националния съдия.

В процесния случай е приложена санкционната разпоредба на чл. 187а, ал.2, т.3 във вр. с чл.179, ал.3б от ЗДвП, която предвижда административно наказание имуществена санкция във фиксиран размер от 2500,00 лева. Тази разпоредбата противоречи на принципа на пропорционалност/съразмерност, тъй като налагането на санкция в предвидения от законодателя фиксиран размер се явява крайно непропорционална спрямо тежестта на нарушението и дължимия размер на незаплатената пътна такса. В този смисъл е и решението на Съда на Европейския съюз от 21.11.2024г. по дело С-61/23, според което в член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011г. изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на компенсаторна такса с фиксиран размер.

Предвид разпоредбата на чл.633 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК решението на СЕС по преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България. При съобразяване на задължителното тълкуване на съюзното законодателство – решение от 21.11.2024г. по дело С-61/2023г. на СЕС, се налага изводът, че оспореният пред СРС електронен фиш е издаден в противоречие с принципа за съразмерност по чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, което е основание за отмяната му.

С оглед изложеното, макар и с различни мотиви като е отменил процесният ЕФ, районният съд е постановил правилно решение, което като валидно и допустимо следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на делото, ответникът по касация има право на разноски в размер на 400,00 лв., заплатени за адвокатско възнаграждение, за които са представени доказателства.Претенцията за разноски на касатора е неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, XXIV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2801 от 23.07.2025г., постановено по нахд № 17804/2024г. по описа на СРС, 1-ви с-в.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място] да заплати на „ВАК 02“ ООД, ЕИК[ЕИК] разноски в размер на 400,00 лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: